

DUMITRIȚA-RALUCA PARFENTIE

absolventă, Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării, USM

Rasismul pe înțelesul fiicei mele

De parcă s-ar întâmpla chiar în acest moment, văd Omul, fixându-L pe Dumnezeu cu privirea și întrebându-L:

– Ați vrea să construiți o lume mai frumoasă decât aceasta?

După care, fără să mai aștepte vreun răspuns, cuprins de o frică spasmodică, trage scara dintre Cer și Pământ, lăsându-L pe Dumnezeu sus, în Uitare.

O măsură de precauție, par a-i spune buzele.

Întorcându-și spatele și acoperindu-și urechile, evită să-L privească cum se prăbușește-n golul memoriei.

Cât de ciudat! În curând se vor fabrica inimi din țesuturi miocardice și totuși n-am descoperit încă modul prin care putem iubi.

„Ura a devenit mijlocul de comunicare între oameni”, scrie Tahar Ben Jelloun în cartea *Rasismul pe înțelesul fiicei mele urmat de „Năvala urii”*.

Născută dintr-un amestec de „ignoranță, teamă și prostie”, xenofobia parazitează ființa umană încă din Antichitate.

Pentru că „omul tinde să nu aibă încredere în cineva diferit de el”, s-a adaptat cu timpul.

Astăzi pe străzi vezi mergând doar uși închise. Dacă se ciocnesc întâmplător, clanțele scârțâie supărate, iar vizoarele strigă în cruntate:

– Ce vrei, Străine? Pleacă!

Uneori, câte o ușă scoate din buzunar un teanc de zâmbete, care zornăie și, fără să spună

nimic, le rotește în broască până când cealaltă ușă se deschide.

– De când n-am mai văzut un om! – exclamă ele și pășesc înăuntru, scoțându-și încălțăminte exact ca-ntr-o moschee. Respectul, șoptesc, „respectul e esențial”.

Totuși, „sunt oameni care și-au amorțit atât de tare sufletul, încât nu-l mai simt”¹.

Băutura fermecată, Roman Kalarus

Sensibili în fața „bolii” numite rasism, ei sunt creatorii inchiziției, ghetourilor, holocausturilor și pogromurilor.

Folosind religia și cuvântul drept armă, au divizat umanitatea în rase inferioare și superioare. Au împușcat pe la spatele destinul și au creat o nouă ordine.

„A munci la negru”, „treabă arabă”, „cap de turc” – iată primul simptom al societății care uită de

toleranță și de faptul că „există mai multe diferențe socioculturale decât genetice”.

În cele patru capitole ale cărții descoperim scrisori și opinii ale cititorilor, precum și răspunsuri la întrebările acestora.

„Lupta împotriva rasismului începe cu educația”, declară autorul. „Copiii se pot educa, adulții – nu.”

Într-adevăr, ar fi fost mai bine să nu lăsăm viața să treacă încercând disperati să ne creștem „la capetele aripilor unghii”².

Mai bine ne-am fi oprit din drum și ne-am fi ciulit urechile.

Inimile, indiferent în ce corp bat, vorbesc aceeași limbă, printr-un limbaj Morse reinventat.

Am auzit articulațiile Adevărului trosnind pe roata torturii.

– Nu trăim „pentru a ști adevărul, ci pentru a fi fericiți”³.

De câteva secole-ncoace omul s-a trezit stăpân al întregului Univers. Un stăpân atât de singur.

Oare Fericirea înseamnă Singurătate?

Nu știu de ce, dar cred că Dumnezeu a căzut în noi.

Tot ce trebuie să facem este să pornim în căutarea Lui.

Pentru că El s-a prăbușit, ținând în palme „un cuvânt cu care am putea mărturisi totul, sau... o tăcere egală cu toate cuvintele”⁴ – verbul „a iubi”.

¹ V. Nabokov, *Un om ocupat*.

² Ana Blandiana, „Eclipsă”.

³ O. Paler, *Scrisori imaginare*.

⁴ O. Paler, „Venus din Milo”.